

Gelej

Anyák Napjára

Az anya

Hiába gyöngye, fáradt asszony, vézna,
Belőle nőtt testünk acélos izma.

Hiába félénk, reszkető a lelke,
A pompás lángot belénk Ő lehelte.

Ő is volt láng, kerengő víg madárka,
Ábrándmezőket dallal Ő is járta.

S talán csöndes estén szívedbe dobban,
Hogy arany haja lángolt víg dalokban.

Hiába félénk, reszkető már lelke,
Költőbe, szentbe, hősbe, új emberbe

A pompás, gazdag lelket Ő lehelte.

Ezzel a verssel (melynek sajnos szerzőjét nem sikerült kideríteni) szeretném a következő napok legszebb ünnepét, az Anyák Napját idézni.

Ünnepekről, ünnepelekről mindig fontos szólni. Közülük talán legnehezebb az édesanyjáról és az ő ünnepükről. Oly sok minden van, amit el kellene ilyenkor mondani. A legfontosabb, a legtöbb mégis az a szó, amit nehezen mondunk ki, mert túlcsordul benne minden, amit érzünk: SZERETLEK, ANYA.

Szeretlek téged, aki számomra a biztonság forrása vagy. A születésem előtti és azt követő időre ésszel nem, ösztöneimmel annál inkább emlékszem. Te voltál az, aki testedben hordoztál, véreddel tápláltál,

lelkeddel vártad érkezésem. Majd, amikor megérkeztem erre a világra, az első perctől óvó karodba fogtál, ősi mozdulatokkal ringattál, öleltél, hogy érezzem: nem kell elszakadnom tőled születésem után sem. Éltetted azt a bensőséges kapcsolatot, amit magzati létem hónapjai alatt kialakítottál kettőnk között, és amit örök életünkre megőröztünk, mert csak a köldökzsinór vágható el, a lelki kapocs nem, ami a közös szívdobbanásaink mentén kialakult.

Szeretlek téged, aki születésemtől tejjel tápláltál, olyan természetességgel, mintha mindig erre készültél volna. De hát valójában erre is készültél akkortól kezdve, amikor nőnek, lánynak születéssel te magad is. Nem gondolkodik ezen túl sokat az ember, mindaddig, míg el nem jön az ideje; mindaddig, amíg teherbe nem esve, egyetlen pillanat alatt anyává nem válik. Onnantól azonban már minden percét meghatározza az új szerepkör, ami végülis ősi sorsául adatott.

Szeretlek téged, akinek énekhangjára, mesemondó kedvére már emlékszem: aki megtanított anyanyelvemre, és folyamtosan bővítette szókincsemet, tudásomat versekkel, dalokkal, jókedvvel. Vasaltad

ruháimat csakúgy, mint babáimét; megtanítottál számtalan mozdulatra, hangra, össze is fogva azokat: muzsikáló életre, ahol könnyedén jártunk a réten, virágot szedve, vagy bújócskáltunk, látszólag megriadva: hová tűnt a másik, majd kacagással, öleléssel találtunk újra egymásra.

Szeretlek téged, aki jó apát választottál nekem, és megtanítottál arra, hogy milyen a férfiak világa, mennyire kell szeretni és tisztelni őket azért, amilyenek. Házasságok volt számomra mindig a példa férfi és nő együttélésére, minőségi kapcsolatára. Esmélve, boldogan fészkelhettem bele magam ebbe a felnőtt szeretet-világba, amely számomra is sok újdonságot adott minden életkoromban.

Szeretlek téged, aki mikor kamasszá serdültem, el tudott indítani az önállósulás útján. Nem volt nehéz: addig annyi biztonságot, belső tapasztalatot kaptam, aminek birtokában nyugodtan és magabiztosan indulhattam útnak és próbálhattam ki saját erőimet. Bízta bennem, bízta abban az értékrendben, amivel szívemben nekivághattam az ismeretlennek, tanulhattam, építhettem a saját életemet.

Szeretlek téged, aki kevés szóval, sok tapasztalattal segítettél a párválasztásban, majd támogatással a családalapítás időszakában. Bocsánatkérően vallottad be nekem azt, amit legszívesebben hallottam: hogy fenntartások nélkül, boldogságosan szeretted a gyermekeimet, más minőségben, mint annakidején engem. Jó volt nézni, ahogyan önfeledten játszol velük a kertben, jó volt újra olyannak látni téged, mint amilyen velem voltál húsz évvel korábban.

Szeretlek téged, bár ezt követően elhagytál engem, és minden előtt. És szeretnek téged gyerekeim, akik velem együtt ültetik, csinosítják, gondozzák sírodat.

SZERETÜNK, ANYA.

Neked, és minden anyukának küldöm Gerzsenyi László versének részletét:

Ajándéku adott téged az Isten,
Ahogy földnek adta a napot;
Aranynál is drágább vagy nekem,
Az Úrnak érted hálát adok.